

Invasie

De invasie zit er weer op. Twee dolle dagen in Amersfoort trokken een record aantal bezoekers, dat ineens allemaal 'geschikt' bleek! Terwijl die prachtige radio- en tv-spotjes toch niet voor niks zo vaak te horen zijn. Met 130.000 bezoekers zou het personeelstekort van Defensie spontaan worden omgebogen naar een teveel. Gelukkig maar, want je kunt die mensen nog wel eens nodig hebben, al is de Koude Oorlog dan al jaren voorbij.

Die andere invasie zit er ook weer op. De 65ste herdenking van Operation Overlord, D-Day bedoel ik. De geallieerde massaanval op de Normandische kust mag nooit worden vergeten. Vandaar dat er jaar in jaar uit wordt herdacht, en terecht! En dat prenten de aanwezige veteranen en regeringsleiders ons

“Une armée
marche à son estomac”

goed in. Ook dit jaar. De persoonlijk getinte speeches van president Obama en premier Sarkozy zijn wat dat betreft blijven hangen.

Hoewel het intussen ver-na-de-oorlog is, staat de herinnering als een huis. Bij mij niet fysiek, maar nog elk jaar verschijnen er boeken met 6 juni 1944 als onderwerp. Dit jaar onder andere 'D-Day' van Antony Beevor.

Bij beide invasies denk ik als verpleegkundige in eerste instantie aan de logistiek. In Amersfoort trefzeker uitgebuit met thee, koffie en overheerlijke erwtensoep, terwijl de logistieke aanpak in Normandië uit de aard van de actie van een heel andere orde en grootte was...

Dankzij zijn veroveringstochten naar verre oorden wist good old Napoleon al: "Une armée marche à son estomac". Zo is het. Hij bedoelde natuurlijk dat het succes van een leger afhangt van zijn logistiek, hoe moedig en toegewijd alle militairen samen ook zijn. Zonder klasse I tot en met X disfunctioneert een leger tot in alle uithoeken.

"Het leger marcheert op zijn maag". Voertuigen rijden niet zonder peut, kistjes kunnen hard slijten en zelfs de meest geconditioneerde militair zit wel eens verlegen om gevechtsrantsoenen. Slechts de logistiek van de Eerste Golfoorlog kon enigszins in de schaduw van D-Day staan: 550.000 militairen en 7 miljard kilo aan goederen werden verscheept. (Zie 'Moving Mountains. Lessons in Leadership and Logistics from the Gulf War' van generaal William 'Gus' Pagonis.)

Helaas blijft de logistiek, ondanks het succes van de Landmachtdagen, D-Day en de Golfoorlog van 1990/'91, wat spektakel betreft in veler ogen ver achter bij het wapengekletter van de manoeuvre. Voor diegenen die het nog niet doorhebben: dat is passé! Gezien het toegenomen expeditionaire karakter van militair optreden is een onvoldoende georganiseerde logistiek steeds sneller één van de fatale zwakke plekken. Ik wijs op NAVO-bevoorradingsroute door Pakistan naar Afghanistan, die met de regelmaat van de klok doelwit is van Taliban-aanvallen. Maar ook op Uruzgan, dat met zijn lange strategische aanvoerlijnen, groot voorraadbeheer en ongemakkelijke terrein- en weersomstandigheden elke dag weer schreeuwt om logistieke topprestaties.

Ook daarom heeft juist de logistiek 'geschikt' personeel met de X-factor nodig. Om volgende invasies te laten slagen.

Marcel van Hemert, onderofficier bij het Regiment Geneeskundige Troepen van het Dienstvak Logistiek, schrijft deze column op persoonlijke titel.